

ปกิณกะ

ชีวิตแพทย์ใช้ทุน (ภาคสี่...ชีวิตต้องสู้)

วัลลี ลัตยาชัย

ตอนที่ ๑ สามปีแรกในรั้วกรม

ความจริงภาคนี้เป็นภาคที่การใช้ทุนของเราสิ้นสุดแล้ว หลายคนบอกว่า ข้าวสารที่ไม่ล้าสมัย ๒ แบบ คือ อยู่ทุน กับ ทุนอยู่ เราคงเป็นประเภทแรกเพราะไม่คิดลาออก ชักที่ไม่ว่าจะผจญกับสิ่งใด (จริงๆ ก็คือ ถ้าลาออกแล้วไม่รู้จะไปอยู่ไหนนะซี เอกชนก็ไม่เคยทำ)

กำเนิดคณะแพทยศาสตร์

แนวคิดในการจัดตั้งคณะแพทยศาสตร์ธรรมศาสตร์ มีมาตั้งแต่สมัย ศ.คุณหญิงนางยาวิ ชัยเสรี ดำรงตำแหน่ง อธิการบดีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ แต่มาจัดตั้งในสมัยที่ ศ.ดร.เกริกเกียรติ พิพัฒน์เสวีธรรมเป็นอธิการบดี วันที่ ๑๙ มี.ค. ๒๕๓๓ คณะแพทยศาสตร์แห่งที่ ๙ ของรัฐก็ได้จัดตั้งขึ้น คณะที่นำหน้าคือ ศ.นพ.อารี วัลยะเสวี ทีมที่มาช่วยท่านในการบริหารมี ๓ ท่าน คือ ศ.นพ.เปรม บุรี ศ.นพ.ทองจันทร์ หงส์ดามรงค์ รศ.พญ.อัญญา อิศรางกูร ณ อยุธยา (สองท่านหลังนี้ได้ล่องลับไปแล้ว) ปีแรกเป็นการจัดทำหลักสูตรอย่างเร่งด่วน มีวิทยากรจากเนเธอร์แลนด์ และอาจารย์ประมาณ ๘๐ กว่าท่านจากรามาฯ ศิริราช จุฬาฯ มาช่วยกัน เราเองได้มีโอกาสมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยเพราะทำกันวันเสาร์-อาทิตย์ที่ศูนย์ญี่ปุ่น (ต้องออกกะดั่งในการเดินทางเองเพราะตอนนั้นยังเป็นสาว hot อยู่ที่พิษณุโลก มีคำสั่งย้ายมาวันที่ ๑๖ ต.ค. ๓๓) ยุคนั้น คณะต้องใช้ที่ทำงานคือห้องชั้นสองของ ธนาคารทหารไทย และมีสำนักงานติดต่อยุติที่ท่าพระจันทร์ เพราะยังไม่มีตึกใดๆที่เป็นสมบัติของตัวเอง

สู่บ้านใหม่

วันแรกที่ย้ายมาธรรมศาสตร์ บ้านแห่งใหม่ เห็นบ้านใหญ่ ๓ หลัง เขาบอกว่าให้คนโสดอยู่ คนมีครอบครัวให้อยู่ทาวนเฮาส์ ประทับใจสุดแสนว่าที่นี่ใจดีมาก ให้บ้านคนโสด และแล้วก็ได้บ้านพักหลังริมสุด แต่พอเข้าบ้าน โอ้เอ๋ย บ้านมีสองชั้น ยกพื้นขึ้นเล็กน้อย แบ่งเป็นห้องๆ แบบหอพัก ให้อยู่แค่คนละห้อง ห้องหนึ่งซัก ๒๘ ตารางเมตร ยังดีว่ามีห้องน้ำในตัว เข้าไปก็เหลียวซ้ายแลขวาดูจะเอาสมบัติที่เติมคนรถ

ไปกองตรงไหนดี พอเปิดลิ้นชักโต๊ะทำงานเก่าๆ ที่มีให้ก็ต้องทิ้ง ใจคิดว่าคนที่อยู่เก่าเขาโรแมนติคสุดๆ เพราะในลิ้นชักมีทั้งเทียนไขและไม้ขีดไฟ แต่เขาก็คงกลัวไฟไหม้ เพราะในห้องน้ำมีถังน้ำไว้พร้อม ที่ไหนได้ มาอยู่แล้วถึงได้รู้ว่า น้ำก็ไม่ค่อยไหล ไฟก็ดับประจำ มิน่าเล่า คนไม่ค่อยอยากอยู่ชั้นสองเพราะวันดีคืนดีก็ต้องลงมาหิ้วน้ำจากก๊อกข้างล่างไปใช้ แต่อยู่ชั้นสองนะก็มีข้อดีอยู่หรอก เพราะชั้นล่างก็ต้องเสี่ยงกับงูเงี้ยวที่ซุกซุน มีวันหนึ่งกำลังนั่งพูดโทรศัพท์อยู่ที่ชั้นล่าง (ทั้งบ้านมีโทรศัพท์ให้เครื่องเดียว ยุคนั้นยังไม่มีมือถือ) หันไปก็เห็นงูเท่าตัวน้อยมาแผ่แผ่เบียดตรงข้างล่างบันได เลยกรี๊ดลั่น หัวงูหมุนๆ ห้องอื่นๆ จะวิ่งมาช่วย ได้ผลมาก ทุกคนที่อยู่แถวนั้น วิ่งอ้าวเข้าห้องปิดประตูกันโครมคราม

รพ.ชุมชนแห่งทุ่งรังสิต

รพ.ธรรมศาสตร์ เปิดทำการ ๕ ธ.ค. ๒๕ ก่อนคณะแพทยศาสตร์ประมาณ ๓ ปี ก่อสร้างด้วยเงินบริจาคของศิษย์เก่าธรรมศาสตร์ ในปี ๒๕๓๓ เป็นรพ.ขนาดประมาณ ๑๐๐ เตียง มีตึกแค่ ๒ ตึก คือ อาคารมว.สุพรรณ และอาคารธนาคารทหารไทย อยู่ท่ามกลางบรรยากาศโรแมนติคเหมือนยุคขวัญเรียม เพราะอยู่ท่ามกลางสายลมและแสงแดด แวดล้อมด้วยทุ่งหญ้า ภูเขา และทุ่งนา มองไปฝั่งตรงข้ามก็จะเห็นควายน้อยโถนอยู่อย่างขมกขมก (ภายหลังไม่มีแล้ว มีน้องคนหนึ่งบอกว่า ก็มันหายเข้ามาอยู่ในคณะหมดแล้ว เพราะทำงานกันยุ่งกะ buffalo) ตามถนนจะพบซากงูแมวเซาถูกรถทับตายเกือบทุกวัน ตอนนั้นมีแพทย์ผู้เชี่ยวชาญสังกัดโรงพยาบาลธรรมศาสตร์ที่ทำงานอยู่ก่อนเรา ๑๐ คน (ที่ยังอยู่คณะจนถึงปัจจุบันมี อ.สมบุญ อ.จักรชัย อ.วีรวัฒน์ อ.ปรีชา อ.กัมมัล อ.จำนง อ.วิวัฒน์) มีแพทย์ทั่วไป ๒ คน คือ อ.วิชัย และ อ.สัญญาณ (ปัจจุบันอยู่จักษุและออร์โธ) ถ้าผ่านมากลางคืนจะไม่ค่อยรู้ว่ามิโรงพยาบาลอยู่ เพราะมืดตื้อ ถนนเข้ารพ. ก็มีสายเดียว คือ สายที่ขนานกับเอไอที บ้านเรือนรอบๆ ตอนนั้นมีน้อยมาก ถนนแหว่โคลงหลวงส่วนใหญ่ก็ยังเป็นทางลูกรังอยู่ ถ้าจะข้ามถนนไป

ฝั่งตรงข้าม มีให้เลือก ๒ อย่าง คือ จะเลี้ยงลูกด้วยการข้ามสะพานลอย หรือ จะเลี้ยงลูกรถชนด้วยการวิ่งข้ามถนน เพราะรถที่ผ่านจะวิ่งกันเร็วมาก ถ้าจะขับรถเข้ากรุงเทพฯ ก็ต้องเลี้ยวกลับหน้าประตูพ. นั่นแหละ ไม่จำเป็นต้องไปกลับรถ ไกลลิบ ทางต่างระดับอะไรทั้งหลายยังมีมืหรือ เราเองก็เป็นประเภทมือใหม่หัดขับ แลไปอยู่ชนบทนาน ถนนหนทางไม่เคยจำได้ ก็เลยต้องอาศัยรถเมล์ที่นานๆ จะมีสักคัน บางคันไปแค่รังสิต ดิหน้อยก็ไปอนุสาวรีย์ชัย ขากลับเข้ามาหาลัยแยกว่า เพราะรถเมล์มักไม่ยอมมาถึงที่นี่ ต้องไปต่อรถที่รังสิต จำได้แม่นว่า วันหนึ่งไปהלล์แสงสีในกทม. นานไปหน่อย มาต่อรถเมล์ที่รังสิตตอนค่ำ นั่งมาได้ซักครึ่งทาง คนลงหมด เหลือเรานั่งป้อหลอคนเดียว กระเป๋ารถก็เดินมาบอกว่า พี่ (ยังดีที่ไม่เรียกป้า) รอต่อคันหน้าแล้วกัน คันนี้จะกลับอยู่แล้ว เราเลยจำใจต้องลง ดินะว่ามีใบหน้าเป็นอาวูร ทำให้ปลอดภัยไม่ถูกลูต แค้นเพียงไหนก็ฟ้องศาลปกครองไม่ได้เพราะยังไม่มี

ชีวิตลำเค็ญ

ย้ายมารธรรมศาสตร์ด้วยความตั้งใจมาเป็นอาจารย์สอนนักเรียน แต่มาถึงกลับถูกตั้งให้เป็นรอง ผอ.รพ. (อย่างโดดเดี่ยวและเดียวดาย) ทำงานเกือบทุกอย่างแทน ผอ.คือท่านอ.อารี เพราะท่านทำหน้าที่คณบดีอยู่ เราต้องทำงานตรวจรักษาพยาบาลทุกอย่างเหมือนคนอื่น และก็ต้องทำงานบริหารด้วย ส่วนใหญ่ต้องมานั่งเซ็นหนังสือตอนกลางคืน เงินตำแหน่งหรือ ไม่มีซักบาท ออกตรวจคนไข้เด็กสลับกับรวนเนอร์ดในเวลาราชการ นอกเวลาที่อยู่เวรเวิร์ดคุณใช้เด็ก สลับกัน ๒ คนกับ อ.จักรชัย แรกๆก็ผลัดเวรกันคนละเดือน ไปๆ มาๆ ซักไม่ไหว ค่อยๆ หดลงเป็นคนละ ๒ สัปดาห์ ต่อมาก็สลับกันคนละสัปดาห์ รักกันแท้ว่า ไม่ทะเลาะกันเลย (เพราะเดียวไม่รู้จะแลกเวรกับใคร) บางวันเคล็ดวัน อ.จักรมาไม่ทันเพราะบ้านอยู่รังสิต เราก็ต้องวิ่งไปดูให้ก่อน นื่องที่แสนดีไม่เคยว่าๆ เราก้าวก่ายหน้าที่ซึกคำ มีแต่บอกว่า “พี่ไม่ต้องเกรงใจ ทำไปเลย” ดังนั้น ถ้าวันไหนถูกตามตอดตัก เราต้องรีบตอบว่า “ไม่ได้เกรงใจพี่ๆ แต่พี่จะไปนอนแล้ว มาเร็วๆ” ด้วยเหตุนี้ เราสองคนก็เลยเป็นคู่ทุกข์คู่ยาก (ในเรื่องงาน) กันมาตลอด ส่วนอ.วิวัฒน์ก็เป็นเพื่อนยากเวร ER เพราะพี่แกชอบอยู่เวรตึกเนื่องจากทำคลินิก เราเลยได้โอกาสแลกมาอยู่เวรป่วยแทนสองคนนี้เป็นที่กล่าวขานกันว่า อ.วิชอบนั่งรถเมล์มาทำงานหลับตลอด แต่ตื่นทันลงรถทุกทีเพราะยุคนั้นมีโรงงานกระดุกสัตว์ก่อนถึงธรรมศาสตร์ กลิ่นเหม็นมาก ช่วยปลุกพี่แกตื่นทันเวลา ส่วนอ.จักรก็เป็นคนตรงเวลาเป๊ะ สี่โมงเย็นจะมายืนตัวตรงหน้า ER เพราะภรรยาที่เคารพจะขับรถมารับ

นอกจากเวรเวิร์ดแล้ว ก็ยังมีเวร ER อีกเดือนละประมาณ ๗๐ เวร อยู่กัน ๑๑ คนทั้งเรา เวิร์ดก็ปลุกกันตลอดเคลือบติเหตุมาบ่อย คิดดูว่าหมอแต่ละคนตอนนั้นต้องอยู่กันทั้งเวรเวิร์ด เวร ER คนละกี่เวร ค่าเวรๆ ละ ๑๕๐ บาท คิดสระตะแล้ว ทำงานกันยิ่งกว่ากรรมกร แพทย์หลายคนโวยวายให้ผู้บริหารหาทางแก้ไข เราก็เลยต้องอาศัยบุญเก่าไปขออน้องๆ ที่เคยเป็น extern ที่พุทธชินราชแล้วมาทำงานที่ไกลๆ กันให้มาช่วยอยู่เวรวันหยุดบ้างบางวันพอแก้ขัดไป ก็ได้ อ.พงษ์ศักดิ์ พ.ชัยวิเชียร พ.นฤมล (ปัจจุบันอยู่ที่วชิระสมุทรสาคร และกรมการแพทย์) มาช่วย ชีวิตตอนนั้นงานท่วมหัว (เอาตัวรอดไปวันๆ) ทั้งบริหาร บริกร ทำหลักสูตรที่จะสอนนักศึกษา ผอ.นอกเวลาหรือก็เป็นเราทุกวัน ไม่เคยคิดซักนิดว่าจะต้องมาเป็นนางฟ้าตกรสวรรค์

มารธรรมศาสตร์ปีแรก จ้อยสนิท ไม่มีเพื่อน ถูกหลายคนมองว่าเป็นเด็กคณบดี เพราะอายุๆ ก็มาเป็นรองผอ. แลได้ตำแหน่งอาจารย์เป็นคนแรกของคณะ เนื่องจากท่านอ.อารีขอยืมตำแหน่งของมหาลัยมา ๑ ตำแหน่งก่อน เพราะตำแหน่งอาจารย์ของคณะยังไม่มี ต่อมาภายหลัง อาจารย์ที่ทำงานอยู่เดิมทั้งหลายก็ได้บรรจุตามมา อยากบอกว่า เราจะไม่มีความอยากจะเป็นผู้บริหารซักนิด อยากมาสอนนักเรียนต่างหาก ปัญหาสุ่มมาสารพัด เหนื่อยกายไม่เท่าไร เหนื่อยใจมากกว่า เจ้าหน้าที่ที่มีอยู่ไม่กี่คน ทำงานกันหนัก มีปัญหามาให้แก้ทุกวี่วัน เวลามีศิษย์เก่ามร. มาเยี่ยมเยียน รพ.ก็ต้องคอยต้อนรับ มีงานอะไรก็ต้องไปปั่นจิมปั่นเจ้อเสนาหน้าทุกงานในฐานะผู้บริหาร รพ. ศิษย์เก่ามร.คนหนึ่งถามว่า หมอจบจุฬาฯ จะมาบริหารธรรมศาสตร์ได้หรือ ก็เลยต้องตอบว่า ธรรมศาสตร์-จุฬาฯ ก็พี่น้องกันนี่ละ หนูร้องเพลงธรรมศาสตร์ได้เกือบทุกเพลงแหละค่ะ (ใจจริงน่าจะอยากจะทำบวช ก็แล้วจะหาใครที่จบหมอธรรมศาสตร์ได้มีล่ะ) ข้อดีของที่นี่คือ ศิษย์เก่าต่างๆ มีมาก แล้วเขาก็รักสถาบันรวมทั้ง รพธ. มากจริงๆ

ชีวิตธรรมศาสตร์ช่วงแรกหมดสนุก กดดันมากมาย เรื่อง ยามเย็นก็ขี่จักรยานไปนั่งตาละห้อยริมสระน้ำตึกโดม ใจก็คิดว่า ตูมาธรรมศาสตร์ทำไมหนอ คิดถึงความรักความอบอุ่นที่นานและพิษณุโลก เอาความทุกข์ไปปล่อยลงสระหวังให้มันลอยหายไป ลืมคิดว่าน้ำไม่ไหล มันก็เลยไม่ลอยไปซักที ท่านอาจารย์ผู้ใหญ่ทั้งหลายก็คอยให้กำลังใจโดยเฉพาะท่านอ.ทองจันทร์ อ.เปรม อ.อารี ความทุกข์มันแอบซ่อนจนวันหนึ่ง กำลังเป็นประธานสอปลั้มภาษณ์เจ้าหน้าที่ ท่านอ.ทองจันทร์โทรมาปลอบใจ น้ำตาไม่รู้มาจากไหน เหมือนเขื่อนแตก ตีว่าโทรศัพท์อยู่ข้างฝา หันหลังให้ทุกคน และแฉะเมื่อหันหน้ากลับมา น้ำตาต้องไม่มี

เพื่อนยามยาก

วิสัยเรา ไม่นานนักก็ได้เพื่อนซึ่งเป็นชาวเทคนิคการแพทย์ คือ อ.ศิริเพ็ญ (ปัจจุบันเป็นหัวหน้าสถานพรีคลินิก ตอนนั้นเธอแข่งเตะ น้ำหนักน้อยกว่าตอนนี้อีก ๓๐ โลได้) แป่ว (ลาออกไปแล้ว) หิง (ยังอยู่ที่เดิม) และอีกคนที่อยู่เอกซเรย์ คือ ขาว ว่างๆ ก็เล่นดนตรี ร้องเพลง กินส้มตำกัน และต่อมาไม่นานก็ได้กลุ่มอาจารย์วิศวะ มาตีเบต ตีปิงปองด้วยประจำ ความลับคือเขามาแอบจับสาวงาม (แน่นอนว่าไม่ใช่เรา) แต่เป็น อ.ศิริเพ็ญ และ อ.สุดา (ปัจจุบันเป็นอาจารย์คณะทันตแพทย์) ตีไปตีมาก็ถามถึงสองคนนี้ทุกที (จะเปิดเผยว่าอ.เพ็ญ มีแฟนแล้ว อ.สุดา ลูกสองแล้ว ก็ใช่ที่ เตียวไม่ยอมมาอีก) ว่างๆ ก็ยกขบวนไปดูหนังกันที่เอไอที ราคา ๑๕ บาท มีรถกระบะ ๑ คัน ขนกันไปเป็นฝูง พวกเราเป็นคณะที่เพิ่งตั้งใหม่เหมือนกัน หัวอกเดียวกัน อยู่บ้านพักด้วยกัน เลยสู่มหัวกันได้ ความจริงเพื่อนๆ ทั้งหลายนี้อายุน้อยกว่าเราหลายปี เพราะส่วนใหญ่เพิ่งเรียนจบ แต่อย่างที่บอก มิตรภาพไม่มีช่องว่างระหว่างวัย

กระทบล้อคนดัง

อาจารย์มธ.ทุกคน ไม่ว่าแก่ปานไหน ถ้าเข้ามาใหม่หรือลาไปเรียนนาน ก็ต้องถูกจับมาอบรมเรื่องระเบียบต่างๆ และการเรียนการสอน ๒ ช่วง อยู่ในมธ. กับไปต่างจังหวัด รุ่นที่อบรมพร้อมเรามีคนดังๆหลายคน เช่น คุณอภิสิทธิ์ (อดีตนายกฯ) ศ.ดร.สุรพล (อดีตอธิการบดี) และ ศ.ดร.สมคิด (อธิการบดี) ตอนกินข้าวกลางวัน เรารีบเข้าไปนั่งกินกับคุณอภิสิทธิ์ (เพราะหล่อนั่งมากกก) เสียชีวิตที่ตอนนั้นไม่ได้พักห้องถ่ายรูป เลยอดมีรูปกับหล่อนหลอ อาจารย์ใหม่นี้เฮฮาๆ สำนึกดีกันดี มีนัดพบกันเองต่อๆ มาอีกหลายครั้ง อ.สุรพล นั้นออกแนวผู้นำ เลยได้รับโหวตเป็นประธานรุ่น ส่วนเราอาศัยความซำลี ได้รับโหวตเลือกเป็นรองขวัญใจรุ่น แพ้อาจารย์บัญญัติอายุและหน้าตา (จะเกิดใหม่ก็ไม่ทันแล้ว) ได้รับคำชมจากวิทยากรว่า อาจารย์นี่ไม่เหมือนหมอละนะ เหมือนพวกวิศวะ (ถ้าจะคบอาจารย์พวกนี้โยอะไปหน่อย)

นักศึกษาแพทย์รุ่นแรก

ปี ๒๕๓๔ นศ.รุ่นแรก ๒๗ คน ก็เข้ามาท่ามกลางความไม่พร้อมในทุกๆ ด้าน ตึกเรียนไม่มี ต้องไปขอยืมห้องเรียนและห้องแล็บคณะวิทยาศาสตร์ โต๊ะเก้าอี้ต้องช่วยกันขนเอง บางวันก็ต้องรอคิวห้องถึงเย็น อาจารย์ก็มีแค่สิบกว่าคน อาจารย์พรีคลินิกตอนนั้นมีแค่ ๒ คน คืออ.ชินวัฒน์ และอ.นุชลิรี ต้องอาศัยอาจารย์จากศิริราชและอาจารย์ที่เกษียณมาช่วยสอน อีกประมาณ ๑-๒ ปีต่อมา จึงมีอ.เกสร อ.เต็มบุญ (ลาออกไปแล้ว) และอ.ไขแสง (เกษียณแล้ว)

มาเพิ่ม รวมทั้งอ.คลินิก คือ อ.จิตตินันต์ อ.ศุภชัย อ.สุรพงศ์ อ.พนิดา อ.เดือนจิต (สามคนหลังนี้อาออกไปหมดแล้ว) ทุกคนต้องลงช่วยกันเป็น tutor ขนหนังสือหนังหาที่แต่ละคนมีมาให้เด็กๆ อ่านเพราะไม่มีในห้องสมุด แกนหลักในการเรียนการสอน คือท่าน อ.ทองจันทร์ ส่วนแกนหลักในการเรียนคอมเมต คือท่าน อ.เปรมบุรี

หลักสูตรแรกเป็นหลักสูตร ๕ ปีจบ รับนักศึกษาที่จบป.ตรี หรือเรียนมาแล้วอย่างน้อย ๘๐ หน่วยกิต แก่สุดคือประทีน (อายุ ๓๐) อ่อนสุดคือ อ.วีระยะ (อายุ ๑๙) มาเริ่มเรียนที่ปีสองเลย ต้องบอกว่าการศึกษารุ่นแรกนี้ส่วนใหญ่น่ารัก และมีความอดทนมาก ไม่เคยบ่น (ต่อหน้า) บางวันเขาต้องตื่นแต่ตึก นั่งรถเรือไปเรียนแลปที่ศิริราช ช่วงปิดเทอมก็มีหลายคนมาขอฝึกงานที่ร.พ. ไม่ได้มาฝึกเป็นหมอ แต่มาฝึกช่วยงานพยาบาล และมาฝึกทำแลป นับว่าสมเป็นแพทย์พันธุ์ใหม่จริงๆ เรากับเด็กรุ่นนี้หลายคนสนิทกันมาก เพราะทุกซอกมาด้วยกัน เย็นๆก็ตีเบต ตีปิงปองด้วยกัน บางวันก็ขี่จักรยานไปนั่งปรับทุกข์กันที่ริมสระน้ำตึกโดม น่าเสียดายที่รุ่นนี้จบแค่ ๒๔ คน มาเป็นอาจารย์ที่คณะ ๔ คน แต่ปัจจุบันลาออกไปแล้ว ๓ คน อ.วีระยะ คือหนึ่งในนั้นที่เพิ่งลาออกไปไม่นานนี้

รุ่น ๑ เป็นรุ่นที่ต้องบอกว่าเก่งหลายเรื่อง (ยกเว้นเรื่องเรียน) ทั้ง ดนตรี ลิเก กีฬา เพลงประจำคณะ “สัญญา มวลชน” ก็มาจากรุ่นนี้เป็นผู้แต่ง แถมด้วยเพลงเพราะๆ อีกหลายเพลง ปัจจุบันแต่ละคนก็ประสบความสำเร็จกันไปอย่างน่าดีใจ หน้าที่ advance เกือบทำอาจารย์แล้ว ปัจจุบันยังมีโอกาสเจอศิษย์ที่รักรุ่นนี้อยู่หลายคน ทั้งตัวเป็นๆ และบน FB เช่น ชาญชัย ไพฑูรย์ วีระยะ อภิรติ ชนิลา วิฑิตมาภรณ์ องอาจนาตยา

แพทย์ใช้ทุนรุ่นแรก

ปี ๒๕๓๖ ทุกคนดีใจเหมือนได้แก้ว เพราะได้แพทย์ใช้ทุนมา ๘ คน ด้วยบารมีท่านอ.อารีที่ไปขอกระทรวงสาธารณสุข แต่ตอนไป defend อาจารย์เล่นส่งเราไปเป็นตัวแทนถูกรุมชะละ หลายคนโวยวายว่าธรรมศาสตร์เป็น suburban ของกทม. ไม่ใช่โรงเรียนแพทย์ต่างจังหวัด จะได้พช.ได้ยังไง เราต้องเถียงคอเป็นเอ็นว่า ธรรมศาสตร์เป็น subrural ตะหาก ไม่เชื่อก็ดูซิ น้ำก็ไม่ค่อยไหล ไฟก็ดับบ่อย ควายก็ยังไม่อยู่ใกล้ๆ วันดีคืนดียังถูกตามมาช่วยกันดับไฟที่ไหม้ทุ่งหญ้าสุดท้าย ที่ประชุมคงสงสาร หรือไม่ก็รำคาญ ธรรมศาสตร์เลยได้แพทย์ใช้ทุนมาปีแรก ๘ คน แต่คนหนึ่งได้ไปเรียนต่อทางเวชศาสตร์ฟื้นฟูเลย คือ อ.พระวิ อีก ๗ คนมาช่วยทำงานที่รพ. สวรรค์โปรดแล้ว ตอนนี้มีคนมาช่วยอยู่เวร ER ให้ชะที่ พช. ๗ คนนี้มีหญิง ๓ ชาย ๔ ที่อยู่ธรรมศาสตร์

จนถึงปัจจุบันนี้ คือ อ.พรชัย อ.ก้องเกียรติ อ.วิราภรณ์ และ อ.วราภรณ์ พช.รุ่นนี้ เขามองกันไปกันมา คงไม่รู้จะมองใคร ก็เลยได้บึ่งกันไป ๑ คู่ (อ.พรชัย กับ อ.วิราภรณ์)

วันแรกที่ orientate แพทย์ใช้ทุน ทุกคนดูจริงจัง ตื่นเต้น (ยังไม่ว่ากำลังจะเจออะไร) ตอนพาดูสถานที่ของ รพ.ที่มีแค่ ๒ ตึกจบ อ.พรชัยก็โผล่มาว่า พี่ๆ หมดแล้วเรอะ แล้วตึกสูงๆ ๙ ชั้น (อาคารคณะแพทย์ที่เพิ่งสร้างเสร็จ) นั้น ไม่ใช่ตึกคนไข้หรอก ท่าทางพี่แกจะตกใจมากที่รู้ว่าตึก ร.พ. มี กะตีดเดียว เพราะตอนมาหาข้อมูล ดันเข้าใจว่านั่นเป็นตึก รพ. เลย์สัครมา (รู้เมื่อสายไปซะแล้ว) ส่วนอ.ก้องเกียรติ ก็ออก แว่วไฟรู้แต่แรก ชักถามเรื่องวิชาการและสวัสดิการเป็นการ ใหญ่ อ.วราภรณ์ก็คอยพยักหน้ารับหงิกๆ ส่วนอ.วิราภรณ์ดูจะ เรียบร้อยสุด ยิ้มหวานอย่างเดียว (เพราะเธอเป็นสาวเหนือ จะ เอ็นจะหยิ่งก็บ่ตันไผ) น้องๆพช.รุ่นแรกนั้นก็เหมือนนักศึกษา รุ่นแรก ส่วนใหญ่น่ารัก อดทน แต่วันหนึ่งก็บ่อดทน เพราะ สาวน้อยคนหนึ่งปล่อยไฮกลางที่ประชุม บอกว่า หนูอยากกลับบ้าน ไม่อยากทำงานวันเสาร์-อาทิตย์ โอน้องเอ๋ย ต้องบอกว่า พี่ก็อยากทำยังงั้นเหมือนกัน แต่พระอินทร์เหาะลงมายังทำ ไม่ได้เลย

ข้อคิดจากตอนที่ ๑

๑. ชีวิตคนเรา ย่อมมีเวลาที่ท้อแท้ ขอแต่ไม่ท้อถอย แล้วเราก็ก้าวต่อไปได้

๒. ความยากลำบาก ความผิดหวัง แม้ทำให้เกิดทุกข์ แต่ก็ทำให้เกิดภูมิคุ้มกันต่อจิตใจของเราต่อไปในอนาคต

๓. คนจะเรียนแพทย์สำเร็จ ไม่จำเป็นต้องเรียนเก่ง แต่ต้องมุ่งมั่น ขยัน ตั้งใจ และอดทน

๔. มิตรภาพ ก่อเกิดได้ทุกแห่งหน ไม่เลือกเพศ วัย วิชาชีพ

๕. ความสวยไม่ได้ชนะใจทุกคนหรอก ไม่งั้นเราจะ ได้รับโหวตจนเป็นรองขวัญใจได้ไงละ

จบตอนที่ ๑ ตอนต่อไป...มะริกาที่รัก